

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 5., Leto II.

Nedelja, 4. avgusta 1947.

"BODITE SVETI, KAKOR SEM JAZ SVET"

(3 Moz 11,44)

Če pregledujemo sv. pismo in motrimo v njem božje kreposti, opazimo, da je poleg božje vsemogočnosti in usmiljenosti najbolj poudarjena b o ž j a s v e t o s t in da se ta največkrat poveljuje. Zato ni nič čudnega, če tudi mi kristjani ne prenehamo prepovedati in Boga poveljevat s pesmijo: "Svet, svet, svet si ti, o Gospod".

Svetost božja obstoja predvsem v tem, da Bog sovraži vsak greh, vsako zlobo in hudobijo. A Bog ni samo svet v tem, da sovraži greh, njegova svetost se kaže tudi v tem, da je On merilo vsega nramnega zakona, pravir vsake in vse svetosti.

Bog je svet, neskončno svet. In ker je On svetost sama, zato greh tako strašno sovraži! Če pravimo, da Bog vsak greh sovraži, moramo to prav razumeti. V Bogu ni nič negativnega, nobene slabe lastnosti, nobene strasti. Zato ni v njem niti nepotrpežljivosti, niti jeze, niti zagnušenja, niti sovraštva. In vendar govorimo o jeznem Bogu, o Bogu, ki greh sovraži, o Bogu, ki se mu greh gnusi. To pa govorimo po človeško, po naše zato, da si mi lahko predstavljamo svetost božjo.

Človek sam se odloči za večno nesrečo....

Bog je napram grehu nespravljiv. Večno sveti Bog ne more z grehom, to se pravi z grešnim človekom bivati pod isto streho. Zato je Bog ustvaril pekel, kraj večnega pogubljenja, večne zavrženosti, večnega trpljenja, da bodo tam zbrani vsi nepoboljšljivi grešniki, ker ti z Bogom ne morejo biti skupaj. Tako je človek - grešnik Boga prisilil, da vse ljubitelje greha kaznuje zaradi svoje svetosti in pravičnosti. Človeka je Bog ustvaril dobrega, svetega in ga določil, da bo po prestani preskušnji užival večno blaženost v Bogu. Dal pa mu je tudi svobodno voljo, da si to blaženost izbere po svoji svobodni volji, ali pa jo zavrže in se s tem od Boga loči. In če človek v dobi svojega življenja, ki je čas preskušnje in svobodne odločitve, zavestno in nalašč drugače živi, drugače misli in drugače dela, kakor mu je predpisal sveti Bog; če človek na vse opomine božje in poskušanje božje, da bi ga rešil in obdržal, odgovarja z brezbožnim življenjem in Bogu dejansko obrne hrbet ter se ne zmeni za vse božje opomine, kaj naj Bog na to naredi? Bog ne "peha" nikogar v pogubljenje, ampak človek sam drvi v pekel. Ni Bog človeka zavrzel, ampak grešnik se je Bogu odpovedal in se odpravil zavestno na pot, ki ga vodi v večno trpljenje in zavrženost od Boga. "Ne bom ti služil, nočem ti služiti, ker bolj ljubim greh, ker bolj ljubim življenje, ki ni po tvojih postavah ampak po drugih postavah, ki so meni všeč, ki me ne ovirajo, da živim po svojem okusu, želji, po svoji volji" - tako si misli grešnik in tako tudi ravna. In ker to dela po svoji svobodni volji in odločitvi, bo tudi po svoji svobodni odločitvi od Boga zavr-

žen. Bog in grešnik, svetost in grešnost ne moreta biti skupaj. Ali eno ali drugo.

Če je tako, potem moram iz tega izvajati tudi posledice za se. Bog je svet, sovraži greh in vso hudobijo. Zato se mora tudi moja duša varovati vsega tega, da se od Boga ne bo oddaljila ampak da bo vedno bližje Bogu. "Bodite sveti, kakor sem jaz svet" (3 Mo, 11, 44) govori že v stari zavezi. Če hočemo z njim skupaj bivati in pri njem živeti, moramo tudi tako delati, tako ravnati, tako živeti, da bo tudi naša duša sveta in v Bogu večno srečna.

Saj bi radi, pa smo tako slabi...

Res je, da bo vsemogočni, pravični in sveti Bog upošteval pri človeku vse vplive, vse obremenitve, škodljiva in podedovana nagnjena in okoliščine, ki zmanjšujejo njegovo svobodno voljo, jasno spoznanje in odločitve, toda koliko bo kljub temu še ostalo lastni odgovornosti v breme! Res je, da je Bog usmiljen! Gotovo. Toda so ljudje, ki videti nočejo, ker se bolje počutijo, če je Bog v megli pred njimi. So ljudje, ki so za božjo besedo gluhi, ker nočejo božjih opominov slišati: svoje življenje bi morali spremeniti, poboljšati. So ljudje, ki so hromi, ker hoditi nočejo: dobro vedo namreč, da po svoji sedanji življenjski poti ne bi mogli hoditi, ampak morajo obrniti in prestopiti na drugo pot. Toda vsega tega storiti nočejo: bolj ljubijo greh, grešne navade, grešne prijatelje kot Boga in svoje zveličanje. In tako se bodo ti nekoč srečali s svetim in najsvetejšim Bogom!?

O trikrat sveti Bog, uči nas, da hudobijo greha jasno spoznamo, uči nas greh bolj obžalovati kot katerokoli drugo zlo in nesrečo!

Blagor njim, ki se trudijo za svetost...

Iz svetosti božje sledi za nas še druga resnica: Ker Bog tako zelo sovraži greh, kako mora šele ljubiti krepost, človekovo prizadevanje za svetost in podpirati človeka, ki se resno bori proti grehu!

Življenje je razvijanje, vedno napredovanje ali nazadovanje. Vsak razvoj pa mora imeti pred seboj določen cilj. Nam pa je cilj dal sam naš Gospod Jezus Kristus, edino vredni cilj, za katerim naj stremi pravi kristjan, ko je izrekel pomembne besede: "Bodite popolni kakor je vaš nebeški Oče popoln!"

Bogu podoben postati! Kako vzvišen cilj, kako odlična naloga! Bog je čist duh, in jaz bom postal Njemu, podoben, če bom v duhu, ki biva v meni, to je moji duši, prepustil oblast in vodstvo. Ali moram zato svoje telo prezirati, zaničevati? Svet sovražiti in od sveta bežati? Ne. Ni to pravo mišljenje. Toda materija, telesnost, posvetnost in skrb za zemsko dobro ne sme prevpiti moje duše in njenega vodstva, njenega prvenstva v meni. Pravi, od Boga hoteni red zahteva, da najprej skrbim za svojo dušo, da njo posvetim, tako Bogu služim, pa istočasno služim tudi svojemu telesu in skrbim tudi za zemsko življenje.

Kako naj živim sveto, če pa je svet ves pokvarjen...

"Bodite sveti, kakor sem jaz svet" (3 Moz 11,44)! Ali velja ta klic božji še sedaj, tudi danes? Da! Tudi danes, tudi za prav ta naš sedanji čas, za vse, za mene in tebe! Prémnogi so že dosegli v življenju svetost, Bogu podobnost ne samo v prejšnjih časih, tudi v sedanjih časih žive ljudje, ki so sveti. Mogoče so le redki, ki bodo naslov svetnikov dobili tudi od uradne cerkvene proglasitve. Pred Bogom pa resnično žive prémnogi sveto življenje. Ti gredo skozi življenje v

vsej tišini nepoznanosti, skritosti. To so premnogi, ki vedno izpolnjujejo svoje dolžnosti vdano, potrpežljivo, brez vsake besede tožbe, godrnjanja, izgovarjanja; mnogi, mnogi, ki dan in noč mirno delajo, opravljajo svojo službo in dolžnosti tam, kamor jih je božja previdnost postavila, ki pa najdejo še vedno dosti časa in volje, da mislijo še na svoje duše in dolžnosti, ki jih imajo do nje in do Boga. Vsi ti so vdani v vsakem slučaju Bogu, vse sprejemajo iz božje roke, naj bo dobro ali slabo, prijetno ali žalostno. Vsi ti so prijazni, ljubeznjivi in veseli, da, zadovoljni, pa naj bodo obdani od najhujšega trpljenja. Ne delajo nobenih čudežev, pa je vendar vse njihovo življenje en sam čudež: živ čudež milosti božje in sodelavanje z milostjo po njihovi človeški volji. Nosijo ju-naško svoj križ, pa iz njihovih ust ne pride beseda tožbe, godrnjanja, pritoževanja. Hodijo po grešnem in zapeljivem svetu, pa se njihovo srce zna ustavljati vsem zapeljivostim, vabam in zanjkam...Skratka, vsi tisti, ki imajo danes, v tem žalostnem razburljivem, boja in sovraštva polnem svetu še toliko poguma, volje, moči ter resnosti, da Gospodovo besedo o popolnosti vzamejo resno in se tudi resno trudijo, da bi izpolnili Gospodovo naročilo: "Bodite popolni, kakor je vaš nebeški Oče popoln"!

Tem svetejši boš sam, čim bolj boš delal za svetost drugih...

Pa ni zadosti, da se samo sam zase trudim, za svojo lastno svetost in popolnost. Po svojih močeh, zmožnostih in sposobnostih moram delati, da se bodo posvečevali in spopolnjevali tudi drugi. "Posvečeno bodi Tvoje ime..." Te prošnje v očenašu ne smemo samo moliti, ampak moramo tudi delati: da bomo mi božje ime posvečevali in da ga bodo posvečevali tudi drugi. Truditi se moram, da bo življenje tudi okoli mene, v moji najbližji okolici res sveto, popolno: s tem bom častil tudi svetega in najsvetejšega Boga. Človek, ki se prizadeva, da bi ljudje, ki živijo z njim isto življenje, pod isto streho, opravljajo isto službo, skratka, ki živijo v njegovi okolici, tak človek, ki se trudi, da bi vsi ti ljudje postali dobri, da bi se greha varovali, da bi v čednostih napredovali, da bi se v duhovnem oziru spopolnjevali in svoje življenje posvečevali, tak človek kmalu občuti, kako tudi on postajo vedno boljši in boljši, popolnejši; njegova duša postaja vedno lepša, vedno bolj Bogu podobna, popolnejša, sve-tejša. In to je končno človekov zadnji cilj: postati podoben neskončno svetemu Bogu!

CIDROS?

V Rimu je prišel zaupnik notranjega ministrstva k mlademu duhovniku, mu pokazal rdečkast papir, na katerem so bile same vojaške označbe in ga vprašal. "Kaj pa je pravzaprav to 'cidros'? Vprašanje ni bilo tako brez pomena. Saj so bili hišni zidovi po mestu že dalj časa popisani z oznakami: "W Cidros" in "M Cidros". Radio in časopisje se je že pečalo s to skrivnostno organizacijo in skušalo iz črk sestaviti ime kakega podtalnega odporniškega gibanja.

Za tem imenom se ne skriva nobeno tako gibanje. Kljub temu pa se v tem imenu skriva velika misel, katere pa kratkovidni, na ta svet navezani ljudje, niso mogli zaslediti, ali razumeti. Gre se pri tem v resnici za neko odporniško gibanje, za vojaško skupino, ki pa ni naperjena proti nobeni svetovni sili, ampak proti satanu samemu.

Apostol sedanjega časa Don Orione je večkrat takole molil: "Gospod, postavi me pred peklena vrata, da bom mogel prepričati, da ne bo toliko duš padlo vanj!" Tisoč milijonov ljudi je še danes pravih poganov, ki Kristusa sploh ne poznajo. Poleg teh je še okrog

500 milijonov mohamedancev, pravoslavnikov in protestantov. Ti sicer Kristusa poznajo, niso pa v Njegovi Cerkvi. Res je sicer tudi stotine milijonov katoličanov, toda koliko od teh je zares pravih, vernih katoličanov, ki po veri tudi živijo? Žali-bog vidimo ogromne množice katoličanov, da živijo, kakor sploh ne bi bilo nobenega Boga. In tako padajo vsak dan duše v pekel, kakor listje z drevja, kakor je Fatimska Marija pokazala otrokom v prikazni.

To dejstvo je napravilo na skupinico dečkov iz najnižjih razredov neke gimnazije v Rimu najgloblji vtis. Ti so se združili pod tem skrivnostnim imenom "Cidros". Zavzeli so se, da bodo reševali duše z molitvijo, delom in trpljenjem. Tako so postali organizirana skupina v množici tistih otrok, ki so se na željo Benedikta XV. zavzeli, da bodo s svojo nedolžno molitvijo pritiskali na Srce Jezusovo, da se usmili takih duš. Postali so del milijonov, ki združeni v apostolstvu molitve vsak dan po rokah Matere božje darujejo Srcu Jezusovemu vse molitve, dela in trpljenje za rešitev duš in za porast in zmago Kristusovega kraljestva.

Nova je tu le zunanja organizacija. Imena vseh edinic so povzeli iz letalstva. Sedem dečkov tvori skupino, dve skupini krdelo, več krdel (največkrat po tri) tvori jato. Vsaka edinica ima svojega voditelja. Najvišji edinici ob strani, stoji duhovnik. Jate zaznamujejo s številko in imenom kraja, kjer ima svoj sedež. (N.pr. 7, jata Neapelj). Sedežu jate pravijo "letališče". Zato, da je "letališče" primerno okrašeno skrbe "mali letalci" sami. V "letališču" imajo povsod podobo Kristusa Kralja, Matere božje in papeža. Imajo tudi svojo uniformo (temnomodre kratke hlače in belo srajco), na katero so zelo ponosni. Vsak teden, najmanj pa vsakih 14 dni se zbirajo v svojih "letališčih" k duhovnim sestankom in pouku.

Program malih letalcev je: M o l i (zjutraj, zvečer, pred vsakim delom). L j u b i evharističnega Odrešenika (obisk Najsvetejšega, obhajilo). Ž r t v u j s e (v izvrševanju svojih dolžnosti, v sožitju z drugimi ljudmi, pa še prostovoljne žrtve). B o d i a p o s t o l (z molitvijo, z zgledom, besedo, delom). L j u b i Marijo in papeža. Vsak dan molijo kot člani molit. apostolstva: "O presladko Srce Jezusovo, po rokah..." Gorečnejši dodajo še Oče naš in Zdravo Marijo. Sv. obhajilo prejema po določbah vsak mesec, vendar grede običajno tedensko, ali vsak dan k sv. obhajilu. Pri sebi imajo vedno rožni venec.

Svoj sklep, da hočejo prav živeti, obnavljajo čez dan s kratkimi zdihljaji: Vse zate, Srce Jezusovo! Vate zaupam, Srce Jezusovo! Srce Jezusovo, vladaj zdaj in vekomaj!

Člji njih "poletov" so mesečni nameni molitvenega apostolstva. Poleg tega pa ima še vsaka jata posebni tedenski namen, katerega se trudijo doseči mali letalci. O teh svojih "poletih" sestavljajo posebna poročila. Mali letalci namreč dnevno zaznamujejo, kaj so storili za Kristusa. Ob koncu tedna pa pošljejo poročila duhovniku. Za svoja posebna zavetnika časte Mater božjo in sv. Alojzija.

Začel se je ta pokret spomladi l. 1944., danes je to že močna organizacija otrok najnižjih razredov srednjih šol. Iz nje odhajajo v Marijine družbe, k skavtom ali v Katoliško akcijo. Podobno organizacijo imajo seveda tudi deklice.

Čim močnejši je boj satanov, zoper cerkev, tem močnejši je odpor pravih otrok božjih.

=====

M o ž j e i n f a n t j e prva nedelja je vaša. Prejmite skupno sv. obhajilo in tako začnite nov mesec, da bo z uspehom preživet!

=====

USLIŠI NAŠIH SRC MOLITEV

Marija, našo pot poznaš,
Srce brezmadežno imaš,
mi vsi begunci smo nesrečni,
Ti se raduješ v luči večni.

Nebeška sreča Ti žari,
Boga uživaš v večnosti,
nam pa v objemu hudobijske
le redko sonce sreče sije.

Marija, božja Mati si,
Srce brezmadežno odpri,
Ti vseh beguncev se usmili,
ki so se Tebi posvetili!

Pokaži, Mati, svojo moč,
beguncem pridi na pomoč,
usliši naših src molitev,
za našo posreduj rešitev!

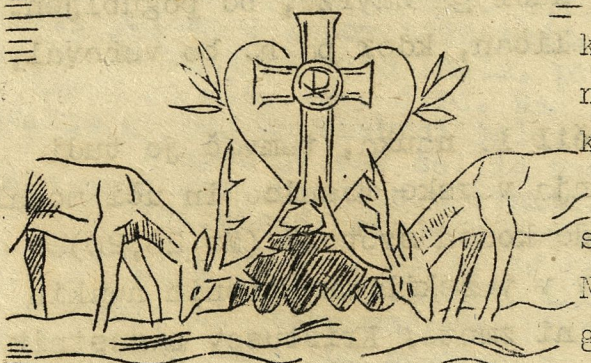
Ljubezen Tvojega Srca,
nas varuje, Brezmadežna;
Ti z nami čutiš bolečino,
ki je nad našo domovino.

Naj gane Te beguncev jok,
nedolžni, čisti glas otrok,
ki ti pojo v begunstvu slavo
in srca dvigajo v višavo.

V ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Kristus živi v Cerkvi.

"Videl sem veliko množico,
ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh
narodov in rodov in ljudstev in jezi-
kov." (Raz 7,9)

Ta množica so krščeni, ki
so umrli v posvečujoči milosti božji.
Nepregledna množica božjih otrok vse-
ga sveta ne živi razpršena in raztrese-
sena, temveč tvori eno telo, živ organizem, vidno družbo - Cerkev.
Tako je hotel Kristus, ki je zbiral okoli sebe učence in izmed njih
zbral dvanajstere. Od začetka do konca javnega delovanja je priprav-
ljal ustanovitev Cerkve. Ko je na veliki petek izdihnil z besedami
"Dopolnjeno je", je bila Cerkev končno ustanovljena. Smrt zgodovin-

skega telesa Kristusovega je rojstvo njegovega skrivnostnega telesa - Cerkve. V Cerkvi je Kristus ostal med nami in bo ostal do konca sveta, ker Cerkve peklenska vrata ne bodo premagala. Cerkev je edina družba na zemlji, ki ima božje zagotovilo, da ne bo propadla, da bo ostala do sodnjega dneva. Kristus je ustanovil Cerkev, da po njej deli vernikom vseh časov in vseh krajev sadove odrešenja. Kristus je vstal in šel v nebo, pa je vendar ostal na zemlji - v Cerkvi. Cerkev je na zemlji skrivnostno živeči Kristus.

Kristus živi v Cerkvi po svojem nauku.

Odkar je Kristus prišel na zemljo, je edina pot k Očetu popolna predanost njegovemu Sinu. "Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte." (Mt 17,5; Mr 3, 17; Lk 3, 22).

Praden je šel Kristus v nebo, je izročil Cerkvi svoj evangelij, svoj nauk, da bi ga apostoli in njihovi nasledniki oznanjevali, razlagali in branili pred potvarjanjem in napadi. On hoče, da so kristjani 20. stoletja deležni iste dobrote, kakor izvoljeni narod in da poslušajo njegove tolažilne besede o nebeškem kraljestvu, o skritem zakladu, o biseru, o dobrem Pastirju, o svatih, o kruhu življenja, o trnjevi poti in o večni sreči.

Zato je naročil apostolom in njihovim naslednikom: "Pojdite in učite vse narode". (Mt 18,18). "Kdor vas posluša, mene posluša, kdor sprejme vaš nauk, sprejme mojega, Kdor zaničuje vaš nauk kakorkoli, ta zaničuje moj nauk, zaničuje mene in mojega Očeta."

Samo katoliška Cerkev je sprejela od Kristusa to poslanstvo. Ona ima pravico in dolžnost poučevati. V oznanjevanju je neodvisna, ona čuva vse verske in vse moralne nauke in sicer za vedno. Kdor sprejme njen nauk, bo zveličan, kdor ga zavrže, bo pogubljen. "Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen." (Mt 16,16).

Kristus pa Cerkvi ni izročil le nauka, temveč jo tudi varuje, da se ne more motiti ko oznanja verske resnice in uči moralne nauke... "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta." (Mt 28,20). Kristus živi v Cerkvi, zato se Cerkev v verskih in nraavnih naukih ne more motiti. Kjer je Kristus, tam ni zmota. Kristusov namestnik ne more ovčic, ki so mu žaupane, zapeljati v zmoto, ker to nalogo vrši Njegovem imenu. Kristus živi v papežu in v škofih po svojem nauku.

Kadar govori Cerkev v verskih in nraavnih stvareh, smo

ji dolžni pokorščino. Pavel opominja: "To pa pravim, da bi vas nihče ne premotil s spretnim pregovarjanjem." (Kol 2, 4). "Kdor pozna Boga, nas posluša, kdor ni iz Boga, nas ne posluša. Iz tega spoznavamo, duha resnice in duha zmote." (I Jan 4,6). Pokorščina Cerkvi je znamenje prave poti, nepokorščina Cerkvi, je znamenje zmote.

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

"Ti? - Toliko denarja imaš?", strmi dečko.

"O, še več! Tole pa mislim tebi dati, če mi boš naredil majhno veselje!"

"Meni? Pa veselje naj ti naredim? Kakšno?"

"Podobo mi daj, ki jo imaš v svoji votlini!"

"Kaj? Podobo?... Nikoli, te pa nikoli", se brani dečko.

"Nočeš - za toliko denarja?"

"Judež bi bil potem! Kot Judež naj bi prodal Mater božjo?"

"Ah" pravi Lavreta" saj je vendar samo podoba iz kamna!"

"Pa je vseeno podoba Matere božje... ne, ne, kar obdrži svoje srebro, jaz bom pa obdržal Mater božjo!"

"Toda, Mirko" ga Lavretka skuša pogovoriti" pomisli vendar, da podoba sploh tvoja ni. Ti si jo na pogorišču ukradel!"

"Tvoja pa tudi ni več! Ti si jo pa hotela sežgati!"

"Ne, nisem je mislila... Pa, če ne boš hotel, Mirko, bom pa očetu povedala!"

"Ti kar povej!" se ji je nevarno smejal gosji pastirček, vzela svojo podobo in izginil za grmom...

Lavreta je žalostna šla nazaj na grad. Mirko je gledal za njo. Ko mu je zginila spred oči, je postavil podobo spet nazaj v votlinico.

Lavreto je pa prevzela trma. Mislila je: "Čemu le hočeš kupiti nekaj, kar je prav zaprav tvoje. Ali ni na njej naš grb. Kako mora fantalin vzeti, kar sploh ni njegovega. Ti kar vzemi, kar je tvojega!"

Ko je prišla na grad, je naletela na hlapca, ki je tedaj pomagal pripravljati grmado. Temu je povedala, da ima gosji Mirko kamnito podobo z grbom njih rodu. Sicer jo je takrat hotela sežgati, zdaj bi jo pa spet rada imela, pa ji je gosji pastir, ki jo je ukradel izpod pepela, noče dati. Naj gre on doli in ji podobo prinese, pastirju pa naj da srebrni tolar zanjo.

Hlapec je res šel in našel Mirka pred votlinico. Mirku je začelo srce kar na glas utripati, saj je vedel, da bo šlo zares.

"Ti, Mirko! grajska gospodična ti pošilja tale srebrni tolar. Ti pa daj podobo, ki si jo takrat ukradel izpod pepela!"

"Nič nisem ukradel", ihti Mirko in se vrže v travo - saj ve, da nasproti tako močnemu hlapcu ne bo nič opravil. Hlapec se skloni, vzame kamnitno podobo, na njeno mesto pa položi tolar.

Lavretka je vsa srečna pohitela s svojo podobo v sobico in jo skrila v blazine. Oče je tam gotovo ne bo iskal in ne našel. Potem je oprezna stopila k oknu. Tam spodaj je ležal pred prazno votlino na tleh ubogi Mirko in bridko jokal. Grajsko dekletce pa je tisti večer prvič pripognilo svoje koleno pred Marijino podobo in čudno ganjeno molilo: "Zdrava Marija" za Krištofa in za jokajočega pastirčka.

IX.

Med tem ko Lavretka izlija svojo ranjeno dušo pred podobo Matere božje, stoji "Meč Matere božje" pri oknu svoje kočice in razmišlja. Sem od gradu, prav iz Lavretkine sobice sveti nežni svetlobni pramenček. Kot po zlati stezici lete Krištofove misli po njem v dekličino sobico. Ko se je pozno popoldne vrnil domov, se mu je njeno pisemce že od daleč svetilo naproti. Ko je na njem opazil Lavretkino ime, mu je od veselja rdečica zalila obraz. To ljubko pisemce je od tedaj gotovo že desetkrat prebral in ga znal že na pamet. Od prevelikega veselja mu je spanec bežal z oči.

"Dobri, predobri Bog, zdaj se mi zdi, da je moja kri vendarle že začela govoriti. Kako hitro je to šlo! Zdaj ta ljubka zažigalka svetih podob že celo kleči tam gori v svoji sobici pred Marijino podobo. Za most čez prepad, ki je naju ločil, so se že čisto nalahko začele polagati deske. Ljubezen do mene jo vodi k Mariji. Marija ji ni več neznanka. "Blažena Marija" - in jaz naj bi bil kak rimski predikant, ki bi jo za Krištofa rad naredil rimsko. Lavretka, Lavretka, kaj boš naredila, ko mi bo padla brada z obraza in ti bo predikant in "zločinec" v tvoje majhno ušesce zašepetal: Jabolčno cvetje....

Na strašno vest, ki jo je zvedel na svoji poti, radi silnega veselja sploh več ne misli. Svedi so menda že vdrli v prve vasi ob robu gozda. Vso živino so odgnali iz hlevov. Izsilili so tri tisoč bokalov ovsa. Vdirali so ti mogilski požigalci v hiše, kar skozi okna, če so bila vrata zaprta.... Čemu? Le predobro je to vsakemu znano. Uboga dekleta! Kašče in jedilne shrambe so prazne. Polno jih leži brez moči po polju od pijanosti in požrešnosti... Iz raznih jezer pa so potegnili že tri dekliška trupla... Bog naj nam bo milostljiv!...

Taki obupni glasovi so Krištofu med potjo prišli na ušesa.. Postal je zamišljen, ko se je vračal domov. To zanj ni bilo nič novega: goreče vasi, krvava telesa.. meč, ogenj in krogle... "Vendar, če jutri ali pojutrišnjem uderejo Švedi k nam ...? Možno je, da se Lavretki nič ne bo zgodilo, ker je oče prestopil v novo vero... vendar, če pride do tega, da bi se morala ločiti... Do večera v vas že lahko udari vesta "Švedi prihajajo, Bog se nas usmili!"

Tako je govoril Krištof sam s seboj, ko se je dobro založen s slanino, kruhom, jajci in sirom bližal svoji koči. Kruha je raje prosil v tujih vaseh, da ga v domači vasi ne bi spoznali...

Vse te zaskrbljene misli pa so mu v hipu izginile, ko je na pismu zagledal zapisano "Lavreta", ko je še roko držal na kljuki... Tudi vrnile se niso več, dokler zgoraj v Lavretini sobi ni ugasnila luč. Potem pa so spet prišle nazaj in pripeljale še nove: "Kaj ... če bi morala Lavreta bežati.... če bi jo oče hotel spraviti na varno.... Moj Bog, potem bova morda za vedno ločena? Saj niti malo ne smem upati, da bi mi jo oče dal, ker sem rimski!" Dolgo v noč je Krištof razmišljal te stvari.

Že se je hotel od takega razmišljanja ves utrujen vleči na posteljo, da bi zaspal... toda čuj! Preko trave tečejo urni koraki. Krištof prisluhne. Kar nenadoma stoji pred njim gosji pastirček.

"Ste še pokonci? Drugače bi pa toliko časa trkal, da bi vstali" je začel Mirko svoj nočni razgovor kar brez pozdrava.

Gosji pastirček je prej cel dan preležal v travi, jokal in premišljeval, kako bi spet prišel do svoje podobe. Sam nase je bil nejevoljen, stokrat je že sam sebe ozmerjal s tepcem... če ne bi bil molil za grajsko punčaro, kot mu je "zločinec" naročil, ne bi Marjeta nikoli prišla na to, da bi mu podobo vzela.

(Dalje prihodnjič.)